

942. Efturu vi antagit, att den flags näring
drift som lygnbaser sig under namn
af Gudsfräls begär i viljan, har sin orga-
niska grund i matmättrins organerna.
Kunna vi därför icke prestert bestämman
att "vårmen" är detta organ, det kan ju
mögligtvis vara "mångfällan", eller "förrä-
tannerne". Vi kunna icke känna de
olika grader af "tåg" eller matmät-
nings operationer, som föregå uti vä-
ra inelvor; men vi inse lätteligen
att om vi kunde känna, kunna
maten smältes uti hvarje förfä-
llan, denna känsla vara olika
för värmen, och olika i mångfällan,
o. s. v. Men sken vi för vapen, som
icke äro i stånd att upskåda dessa för-
fall, kunna liksom olika begär up-
märksa, allt efter som organerna äro
olika utbildade hos olika personer.
Med ett ord: då hvarje passion måste
hafva sin organiska grund i angas-
lignets fuser och sitt perceptions organ
i nervlignets fuser. Så kunna vi icke
neka att "gudsorganer" finnas uti hvar-
nan, hvilka hafva sina matfvarande
perceptions organer i magen, alltså
gudsanten, är en egen "näringssmitta",
som hos barnet upmärksa att begär, att floppa
allting i mun.

943. Värre blir det för Filafafen, att söka rätt på
gudsorganerna i förnufts gålen. Monne icke guds-
nads begär vara ett förnufts begär? Mången
tyck gräver med förnuftet, för att floppa
lös burran; äfven så fundrar han med för-
nuftet, huru han skall verkställa fläddan,
makanda menar Filafafen, att gudsfräls begär
ret icke bestämmer gudsfräls moraliska ka-
rakter och gudsfräls har en moralisk vilja, som
bestämmer sig för ärlighet. I this fall är han
en "ärlig guds". Det kommer då endast den på
om hvarken den delen af gudsfräls personlig-
het, - organlignets eller nervlignets, utgår
gudsfräls verkliga personlighet, vi antaga
nemligen att gudsfräls, genom Egenrätt för-
dignets drift, icke tilllegnar sig Egenvil-
jan såsom sin egen värdeliga vilja. Men
då bör hvar gudsfräls beröja att gudsfräls
icke är hans vilja. Värre rättfärdig-
ar, att gudsfräls är en gudsfräls så länge han
har en gudsfräls, eller ett begär att fläddan.
944. Gudsfräls upmärksamer sig redan hos
barn, som äro födda af gudsfräls. De kun-
na icke se ärligt falk; finna, men fin-
ner hos dem en viss korosynthet, som
utmärker alla gudsfräls. Denna korosynthet
är ett medvetande af deras egen
dubbelhet, uti rituante, mätts ärliga
uti inrättas mätts ärliga. Det är
ambitionen som gör gudsfräls ärlig
inför världen. Ambitionen upmärks-
vade, om någon beskrifver honom
för gudsfräls, ty han är mycket mer om
sitt goda namn och rykte, liksom om
dygdiga, koran, både gudsfräls och koran
har man sett gräta bittra koran för sin fränd-
ta. Äro. Men det är korosynthet.

945. Den "ärlige tjufven" gör hvar man rätt
i handel och vandel, men tyg dugligt be-
talt för sitt befvär och för ^{hans} värden. Allt
hvad han kan taga från sin nästa
inder sken af lag och rätt, det är
för honom ingen synd. Men en be-
dragare vill han ikke vara, ty Egen-
rättfärdigheten och Ambitionens är på
fötter, att han ikke allernaft vill vara
ansedd för ärlig karl, utan han vill
till och med vara ärlig, men då han
tar ut sina rättigheter med sträng-
het af den fattige, på märket hade
ikke, att Gönigheten har dånuat hans
Samvete, och dödat barmhertigheten.
En del låter bli att fjäla, om de om bedern
förbljuder honom, men i det stället lånar
han, eller tar på Credit, utan att betala,
han bedrager när och der hvor han
kan komma åt. Allt detta uttrötter
Gönigheten.

946. Gönigheten är ikke den minsta
i palni "Kädet", när den kommer i strid
med en moraliske passion. Man
märker framt, att Gönigheten
är en nådande passion ibland alla
samhälle klasser, men i förmåhet i
bland händer, som ikke hafva nå
gon annan att förtörna. Äfven i Stats

rätten har Gönigheten gjort sig gällande
som Stats rätts, Chancery, Rätts, Natio-
nerna vilja nästan allskottet i Kan-
toren. Egdomen tyckes vara förtör-
nad i Danmark, Gönigheten i England
och Ambitionen i Frankrike. När de
diesles Kamra i strid med hvarandra
alla måtte andre friadjesles Kamra
947. Vi hafva fått en aning derom, att
Närings driften ikke var gifven orätt
för det första hiken, utan för vida högre
ändamål. Man har afkommerat, att
de väckta känna ett "fag", eller en be-
ger och trost efter rättfärdighet, och
der "Guds vilja ordet, och alla" "hvar
vår Frälsare säger!" Mennekan
var ikke allernaft af bröd utan
af kvant, och, som går ut af Guds
mun! Denna känsla är en
betydning, och alldeles oförklarlig
Känsla till och med atrolig, för den
naturliga Mennekan, men det är en
venitallt fanning, att den andeliga
Kungen, Kungen, som sig ett "fag",
ingen naturligt fag kan höra.
Om ikke alla våra drifter vara för-
vade af Guds vilja, skulle den be-
deliga Kungen, matvaga den
bekännliga, som många värt
har fått erfara.

Den beror förstås af Temperamentet och Constitutionen
eller rättare utgör vreden en bestämmande makt i
Temperamentet. ¹¹ Littera F.
951. Det är uti icke nödigt eller behagligt, att
mana Lynnet, ty uti det Lynnetade tillfällan
det föräpvas meniskkan sådana görningar,
som hon får tillint ängst. Vår fäga de
Naturliga meniskkan: "Jag vill icke för
min ketta," men att meniskkan ver belig-
gon till i ett moraliskt ansvär. för sin
ketta det bevisas ~~den~~ ~~meniskkan~~ den förflämn-
ning i nervsystemet, eller den lednad och
det anda förhållande, som pågår följa på
en sådan afvärning. man har sett
meniskkor, som ofta en paroxysm af
vrede, verkligem kännat sig tillnärmande
en del mätte ~~sin~~ ~~meniskkan~~ sig af samvetsqual
och hventarighet, som utkommes af den
anaturliga afvärningens. Med den
negativa friheten i viljan, som är so-
phiv i Neuralisquets färd kan ingen
säga, att han icke vill för sin ketta, för
phant passionen utbrästs till görning, det
finnes ingen dyckligt, metafysiskt, eller
moraliskt grund hvarföre ett moral-
i brådskilnad skulle anses mindre straff
värdt, än det, som skett med berättad.
952. Man har förmodligen utgått från
den omättnadade afvärningens, att en
meniskka i Lynnetat tilltänke är vid
sinne sinne, icke är i besittning af för-
måttligt rätta bruk. men om hon icke

har tid, att betänka sig i öfverblifningens ågon-
blick, så har hon blott god tid, att tänka på
föret, hvilken fiende hon har mest
fruktat för, och hvilken de fual afstift af-
raskar. Descartes har visat, huru en menis-
ska af fruktan för döden, kunde strida
emot och afvärnsvissa sin ketta, men detta
skedde icke genom viljan, utan alla
utan en annan passion fruktan för
döden som viljan till hjälps. När meniskkan
vet, för hvilken de fual hon bör frukta
mest, så är det hennes egen skuld, om hon
kastar sig i Annans på denna fiende
genom den de fualska passionens ut-
brätt till handling och görning.
953. Vreden är ingen kemlig passion, äfven
den mest förgäflig kan kännat vreden, men
den som känner sin rationalitet, och icke
i tid tagor sig till nana för denna fiende
till hennes påts lugn, han är i samman-
na brattfärd, an den, som bekämpar af en
kemlig passion, som drifnes meniskkan
att göra något utan att han vet af det
sjelf. Men den Naturliga kännar icke
att vreden är en fiende, som hon borde
frukta, förs är denna fiende afvärningens
kennet. När hon gör något gälet i sin
ketta, då fört för hon ängsta sig efter
att, men då att det för sent kommer an den
Naturliga meniskkan icke vakar och
strider emot sin andeliga fiender
måtte hon stundom vida afkyldigt
för sin ketta. Men denna de fual tagor
att icke vetet skulden på sig, som andra

djeflor. Jag om att på Egenkänslan kallar den keta-
rade att upskulda sig och säga jag nås inte för min keta-
rade, likväl samvettet: "du är själv skuld" ty djefvulen
är en sådan person som inte har vilja och förförelse
ligt Rationalistisk Demon Lära). -

§ 84. "Meden är en bristande djefvul när han för-
handlas sig till en ljusom Engel Upprättare kan
sig, som en "Sanningssökt" med anförda på andra
gipshet och lydnad, som han fördras af andra, och
ger inte af för harkter. När vreden försvinner bräder
mörkareng höj då han pynder inte vara förändrad.
"Han var af begynnelsen en mörkare grane"
men lernas af ett ängar och lednad efter sig, om
då han begär stränga dunkhet i sin kettan. Men
ja vida han lernas ängar och samvittigheten efter
sig, ja är han inte den väntan af alla djefvulen
nu mycket tillräckad af blodviten. Vreden blev
eftersät beträffad af ambitionen, Egenkänslan
dipheten, och Egenkänslan, medan han nöras
ja mörkareng att förgå sig i kettan, och detta tycka
de andra djefvulen inte an, Men gör om
denna beträffning af Egenkänslan diphet
och ambitionen, på att på Guds ande tillfälle, att
verka en fann ängar höj mörkareng, fann
just denigenan blifvit väntat.

§ 85. Det lännska hatet är en art af vrede, och
anges för nida nedrigare än den utbragande
vreden, ja dennes åtminstone vreden, om
desa passioner, under förhållande, att memori-
kan inte när för sin ketta men till hatet skulle
han vara själv skuld. Vi två inte, att när
gandens af dessa djefvulen lyda under, memori-
kan vilja, men ja mycket in se vi att hade
kan lydt Guds nåtti samvettet, och börgat
finde annat pynder, ja hade intet bräder
mond spelt. Hatet är en mindre grad af vrede
de en kemlig utspänning af Galla och skinn
hatet utaf en vreden hörd till de perva-

diska passionerna, kan det likväl vara långvarigt.
det kan vara i hela menn. Kan lifstid och
djefvulen död en kan inte utspänna ett dödligt
hat, ja framt inte försäring mellan kannas
och passioner blifver på annat sätt tillfrids
stärkt. Men utaf en netelsen till vrede, utaf
i menniskan bragt att kan hindra ja kann
menn kan inte uti sitt naturliga tillstånd
afvandra hatet, med sin vilja bragt, utaf
hatet naran, till de of rikare a. utaf de
inträffas, som utspänna denna passion.

§ 86. Det andeliga hatet är att på en art af
vrede, fann för i Egenkänslan diphet
och för den för naktens fäng. Det andeliga
hatet utspänns sig i de afvandra menn
nas, de Skrifvare och församling medveta
de, ja fann ett samvittighets, fann en helig
att utrota det Jesu Nazareni ska prattelt
med den ande och vredsiga lagens mör-
detta är den tredje djefvulen, fann kan anse
na sig till en ljusom Engel. NB. för vreden
Man skulle tycka, att det, af djefvulen nätt
visan, fann fittas till dom på inquisitionen
dampst; men det är i djefvulen verket en
götting annat, än det andeliga hatet till
Christusdannen, hvilket hat, uti den nåcke
te Ruthens medvetande utspänns
sig fann en "fiendskap omat Gud" denna
fiendskap till Gud är för vreden alldeles
förhållande, men den fann har ett väckt
samvittighets att na kan fann för fiendskap
till Gud, att på andeliga hat, till de Christna
skinna den döda Tran påttas, att memori-
kan inte kan vara ja i gnom föränd-
rad, att kan höj hat till sin Egen Passion
och likväl kan mörkareng utaf andra till
osfara det samvittighets.

Paulus har efter sin ansvändelse fått den uplysning, att han veti sitt ansvändande tillförsäkra de, varit en. Kunde till Gud: 1. Tim. 1. 13.

95. Det andeliga hatet har visat sina drake-
 tanders, uti Religiösa förföljerna, allt ifrån
 den första Störinquistorn. Vad in, intell. dess
 sista. Profeterna förföljdes, de Christna för-
 följdes, af Judar, Heterogeras och Rymmer, och
 den protestantiska kyrkan har också lunnat
 märken efter sina drake-tändes både i England
 Tyskland och förnamligast i Ruerniger. Den Or-
 thodoxa gallery intruck på hjernan, har till den
 grad förblindat förnuftet, hos de lända in-
 quisterna, att de grymraffe mordgärningas
 blifvit för dem en helig pligt, att utrötta kät-
 tane: "de trådte sig göra Gubien tjyngt den-
 med". Ekunne det första förnuftet, ike innehålla
 en enda Idé om Autodafeen, eller andra grym-
 heters emot olika tänkande: Religionen, som
 ike kränker någon af de i dess hantliga Natur
 nästän uttåkade rättigheterna. Det bratt, som
 man vanligen förveitat de förföljda, att
 de "flört Samvetsfriden" har af den apostri-
 ska historien blifvit lagdt de förföljande
 till last, men ike de förföljda. De Christ-
 na hafva visserligen flört den järkela
 ropen: "falla samvetsfriden", hvilken djefu-
 len och hans drake-tänder anse för en af
 sina dyrbaraste rättigheter. Men enligt
 "Jus Talionis" borde äfven de som drifva på
 den orthodoxa gallery intruck på hjernan
 till begående af mord under sken af lag
 och rätt, lata allom ike ike rätt betrakta
 jag: Om Samvetsfriden är, och detta med

rätta, den dyrbaraste rättighet människan egen
 på, borde inquisitionen ike heller störa rättig-
 heten. Andra frihetsfröns samvetsfrid, ges som
 den verldliga lagens, svagt, utan låta hvar
 och en hjälpa sig Samvetsfrid aqualare.
 Men hos förnuftet är "förföljelse" af in-
 fernaliska passioner, så, för den Kong, som
 inges. Samvetsfrid, förs är dagens hufud
 ära på ett fat.

98. Dessa infernaliska passioner, menligen, den
 lammliga konung, hat, och inquisitionens hat, är ett
 dödligt hat, och förtörnad blod, och grynning den
 till, måste man söka i Egnadshandig beten, som
 förblindas, både förnuftet, förstånd och samvets-
 frid, att förklara dessa infernaliska passioner,
 men att moraliska Elementer är inget last
 fast. Vi kunna väl finetticks af, att hatet, fin-
 lica moment är "Grymhet", som utan någon flintig
 anledning upväcks ett begär att plåga afkylliga
 varselfrånagor, hatet moraliska Elementet
 det förblindade blodet. Upväcks hämdlyst-
 nad, hämdbegär. Grymheten förne kan man enligt
 Heinnathy amnättning, hos Hegnatiska perso-
 ner, som kunna med kall blod vara grymmer.
 denna infernaliska passion, Grymheten, eller
 plåga andas, har förnuftet, hos många statiska
 personer, hos hvilka man ike kanunnat up-
 tänka vreden eller hatet, statet, som uppenbaras
 sig i hämdgriheten, hos falkerna, och således
 tillfrids flåttat, men Grymheten, som uppen-
 baras sig i Judas en chransiska passion, är ike
 med andra finliga begär, amnättelig, manafman
 kan fluta, att Grymheten är hatet, finliga Ele-
 ment, hämdgriheten är hatet, moraliska
 Element.

99. En annan fråga är det hvilka mora-
 liska passioner, borde vara emot dess
 infernaliska, eller på hvad sätt vreden, och
 hatet, motat uppenbara sig uti människans

afflyddiga tieland. Det är vika så lätt att utgrunda
men taga vi de erfarenheter till hjelp, som den
lefrande, Christendomen har att framvisa
så finna vi att en Christen vrede bestär uti nit
för sanningen. "Ditt hufves nitälskan hafver
frätt mig." En matfäth, mat den falska nitäls-
kan, som uppenbarar sig uti omrättfärdig-
hetens andeliga hat, förenadt med blodtörst
hat och grymhet, (de hafva nit om Gud, obli-
cke visliga); afsky för allt, som är i vägen för
hans andeliga, Egoism, och andeliga ärelse-
het. (914). Frälshet andeliga vrede yttar sig
någon gång uti ett heligt nit, då han utöf-
nar skargen ifrån Templet, då han sagat till sin
fenna "med vrede" och då han sade till det
"gack bort Satani." Guds vrede är också sam-
ligen en passion, som kallas Guds stränga Rätt-
färdighet, hvilken uppenbarade sig i Moses
tid, omät Israels Barer samt omät Judarne
i Gamla Testamentet ända till Jerusalems fäl-
la föröjning. Men uti Frälshetens Besvär-
ka de detta "heliga nit" förmanadt sig till ett
heligt nit, att predika Evangelium, hvilket
alltså var det nådande nitet hos Apostlarna.
En enda gång uppenbarade sig Guds andeliga
nit, som straffande vrede, mot ana-
nias och hans hustru.

960. En Christen grymhet bestär denuti, att
han slukar sanningens dalk: gammela
dams hjerta; med den största grymhet för-
gar han gammeldams ontliga Samvete-
utan barmhärtighet vihus karer oss de
gamla Samvets jären, som ligger fördolda
under säkerhet, salvar, hvilken de ande-
liga gnacksalvarena lagt den på. Med den

första kallbladhigt äfor han Gamnel Adarns
Samvetsqual och hente angaf. En Christens
harmgenighet bestär denuti, att han heter, för
sina fiender, att han förlate, dem deras grym-
het, och denuti, att han förlate glädande hat på
dessa hufvuden. Denuti förlater han sina
fiender med andeligt afsmaga; det han väter
dem på sig med hat, bitterhet och förfäjelse,
han tvänkas sina fiender, att säga sig i stället
under den moraliska nödvändigheten, han
viskar dem med den Christeliga kärlekens
genmis. Men denna oreguliga Egoism, an-
förs hellsamhet och lyfshetighet omät den
nådande Stat Religionen, denna adnägliga
högmod an-
förs för andeligt Högmod, detta
konakt för Guldens, Gudas, an-
förs för Gudat, hat och Religion förakt, de Christen, uphålla
mad; dödshuden an-
förs för vilk förtä, den tiden för Christendomen var lefrande,
jag nit ike bruka det må vara nu.

961. Men juft denna Egoism, detta andeliga
högmod och detta andeliga hat, hos de första
Christna och detta förakt för vordens Gudar,
förvandlade sig i. Påfverkan till en in penna
liffö Passion, ett "heligt hat" till sanna Christe-
na ett hat, som flödes från den "orthodoxa
gallan." Vans verkningar vi sett ifrån
år 30 ända till närvarande tid. Det heliga
hat, som flödes från den orthodoxa gallan
yttrar sig nu, som blodtörstighet, grymhet
förfäjelse, då det Christeliga hatet förbli-
des, under inquisitionen blar, upprepar det
andeliga hatet brinnande hyl för Rätternas
det fördar blod, plicket, eller landsfor-
visning, för den förmenta männans, som
för Samvetsfiken; och då det Christeliga
hatet kräver, anger, hat och Samvetsqual
af den obätfärdiga pynderen, så kan den

set
andeliga katet Krappens qual. Inguipitorenna
mätte julen Krappens räs de ike kunna kom
na att Gälens. Det andeliga katet flädes ifrån
der antiodoxa gallas och renas till ett heligt
ut, att utstråla alla förränta hättens. De
samm antulla Religion för följelfer, mätte trätt
sina gjälar renas. Kallte bladet, alden
stund de ike äro tillräckligt renade i drake
bladet. Så gjonde Judarne på gjonde Hed
ningarne på gis. På fuen, och på latorna i
dithorcka. Man får väl se, huru renas de
nas hjertan äro, samm trättat sig renas i de
Christnas blod. Jag fruktas att de blod flä
kas, samm fläsket på deras blädes, lata ike trätt
ta blott sig med Egennätförbrytens infornali
Hä följelldes.

het Upkommer i Lequeun som visstligen varit
 Descurets anmärkning "afföndras m. en gälla
 är vanligt" men på vilka den vanliga gäl-
 lan inmänggs i bladet påskyndas bladen lä-
 ret på niofte den gälla som hämmas blab-
 andlar det vara en eribm eller jurellig gal-
 la allentund den sakenar de c. 1000 p. 1000
 som vet på retande på kjontat fibrer. Der
 af härrör den anmärkta blekheten hos
 de personer som pågas af denna frunt
 ande. Vi hänvisa på af den till Descurets
 afhandling om afuanden.

107
icke kunde komma åt Gud Personligen men
då Gud hade gifvet en värdefull signell, som
låg framman för oss. Högst på sin egen
men ingår annan riktning att känna en
därigenom att han sålde förvaltnings-
tät på det ämne som var Barnet, för en
ring. Ann. Utli Menniskan är Egoismen
såsom Paspar, alldeles förutfattningslös.
Man kan icke säga, att Gud har Gifvet
Egoismen. Här menas nu den sista men-
niskan, ty nu förklarar denna synd ifrån
led till led. Men utli den sista människan
var Egoismen utan att icke grund. Dess
utan, var det icke begär eller önskan
och frihet, som först naktade i den
första Menniskan. Medvetande, utan
dett var Personens begär. Den Idén
att ha sin Allt någ: sig sjelfsom, kan-
de icke heller vara den första Idén i den
första Menniskan. Först en sådan
Idé förutfattas, ett sjelfmedvetande af
ett eget möjligt sjelfbestånd. En så-
dan afhängighet, Idé, kan endast den
ha sin, som känner, att han kan subis-
tens af egen Kraft, och utan and-
rings. Denna Guds Idé förutfattas
således ett medvetande af sjelfbestånd-
dett, möjlighet, att vara af existens
af egen Kraft, det vill säga, att vara
sin egen Guds, att vara sjelf den
något, att icke erkänna någon
något öfver sig, det har ännu Allt
fullt någon människa i hagen, så
sjelfva Repetitionerna, kunde icke

på en sådan Idé med ett and. En sådan Guds Idé
har Allt någ: sig sjelfsom, har ännu Allt
funnet, ibland Menniskan. Allt på mått det
ha sin Upkomst hos en Existens, som kunde
sig egen Kraft att existens utan and-
rings. Så vara den absoluta sjelfbestånd
mått den. Existens ha sin varit, som kunde
nya en sådan tanka om sig sjelf, att han
kunde existens och subistens af egen Kraft
och således ha sin Allt någ: sig sjelfsom.
963. Så vida nu denna passia, så af Egoism
som taler sig sjelf till en Gud, till ett icke
funnet inom oenlighet, men, som ut-
riska. Man långt Egoismen kan gå högst
på anse vi det nu vara logik bevis, ett
Egoismen icke kunde lyfta af sig sjelf uti den
första Menniskan, och därför var den inna
funnet af Menniskan Personlighet absolut
förutfattningslös. Men uti en högre faser af
Personlighet är Egoismen möjlighet tank-
bar, såsom afviken vid ett ar. Innefatt
är nu Egoismen den första Paspar, som var-
nar i Menniskan, emedan Alla andra pas-
sar hanföra sig till Egoismen såsom en för-
varande, och denna förutfattning är icke nå-
gon blott pyrrhation, emedan det kan la-
ge bevis, att Egoismen mått vara till,
för existens, för afviken o. f. v. Den
säger att Egoismen var den första ordning
som kunde lyfta till naktade inom funnet
af den Personlighet, emedan den icke
var absolut förutfattningslös. Sedan Allt
Egoismen Upkomst, genom en Idé om
beroende sjelf Existens, hvilken Idé real-
tades emat Menniskan vilja. Denna ordning
upväcker nu passionen i Menniskan, och så-
ningen till denna Idé kunde vara en affid-
ning af Guds sjelf Existens. Så mått afviken

vakna inre själen af lucifers onskelighet om
hans Jde om det absolutt självexisterential för
hållandet, ike blef fullt och riktigt realiserat.
Han öfverfödd sig alla band, och blef i sin vil-
ja "choraliter" absolut fri och obunden
af all högre magt, men metafysice var
han ännu bunden, och beroende af en
högre magt, han kunde ike tillintet gö-
ra Guds Allsmågt. Han kunde ike tillintet
göra den högre magt, som hade fram-
bragt honom. Detta existerential för hållan-
det till Magtaren blef för den store
Egoisten befriande, han kunde ike
hafva allt när: sig själfvar, på län-
ga, som han måste erkänna, att det fanns
en högre magt.
964. Detta metafysiska beroende blef för
den store Egoisten en plåga. Det var då all-
deles i sin ordning, att afvunden vaknade
förstörmat Gud, hvilket han dock ike
kunde komma åt på annat sätt, än deni-
genom, att han skände bort Guds skapade
verk, men förriamligast denigensom,
att han förförde Guds yngsta barn som
alltid ligger föräldrarne smäktas hjerta.
Detta var att föra föräldrar i tentat
örnatter, och då först blef den store
Egoisten en Diabolos, när han sikt af-
vunden till hjerta. Afvunden är en plå-
goande som är i sin egen plåga, som plå-
gas af andras lycka, den enda ändring i
sine plågor, som han kan känna, är

"Kade fröjden!" Någon annan färd, som afvun-
den ike kan hafva.
965. Uti ett rent metafysiskt existerential för-
hållande, kan det vara möjligt, att afvun-
den vaknar först efter Egoismen, då ett
dibarn om halft års ålder kan plågas
af denna passion, på är det ike underligt
om den gamla skriften kan plågas af som-
ma svårigheter. Hos den fattige upmärksam
Egoismen afvunden mot det riket, ibland
de rika upmärksam ambitionen afvunden
finsernellan. Dessutom påstår, att ontifler, litte-
raturer, och handvärkare samt läkare och
vetenskapsmän, äro mest plågade af
denna passion, afvunden samt skänker, och
högst upfatta imbeciler, som täpla an-
rängen och monarkens gunst. Talmanhet
upmärksam afvunden alltfördes, brannstör-
gon täflan äro nem. Den föne har det blifvit
ett ordspråk, "att afvunden följes ännu
ikaför skuggan följes lyset." Men afvun-
den fattiga finsernellan afvundas afvunden
andres Allsmågt.
966. Men en kristens ära kan ingens
afvundas. Om en kristen hade den största
ära i den kristna församlingen, såsom
Petrus och Johannes, så kan verlden ike
afvundas, den densa ära, emedan en
kristens ära, är världens största vän.
Ingen monark, ike en gang afvunden,
förför har kunnat afvunda, frälsheten,
"Förnebranan", som i gamla kristnas o-
gon är frälsheten "ärelsen"; den är förför
är en guld och öfverflöd. Likaså af-
vundas ingen "martirbranan", skunda
de kristna finsernellan täplade om
denna hedre, och om en kristen bli

hånad, föräddad, hatad och föraktad af Verlden, så
är det ingen, som afvundas honom denna ära,
enedan en Christen flörsta ära, är Verldens
flörsta vanära.

967. Det förhåller sig med en Christens ära
på samma sätt, som det förhåller sig med hans
Eggsinn och Eggenytta. En Christen är Alldeles
icke fri från dessa passioner. Det är tvänt
om meningen med Christendomen, att dessa
passioners skada upväckas, och flöras; men
med den skärnad, att Allt, hvad Verlden an-
ser för stort, skönt och herrligt, det anser en
Christen för lägt och nedrigt, och tvänt om:
Allt hvad en Christen anser för stort, skönt
och herrligt, det anser Verlden för lägt och
nedrigt. t. v. s. Tjenesteröraren, mantys behåren.

968. Det är egentligen icke dygden, som
Verlden prisas och beundras. Dygden är dock
i det gamla Greckeland, uti: det gamla Rom,
uti stormens värde, är nu för tider, då man anser
till och med ^{med} Negating dygden, med ättige och
förakt. Hvad är det då, som Verlden nu anser
för stort, skönt och herrligt? Jo det är, ick skä-
ra och lidla handlingen, som för tider
gäta i något värde, utan det är smillet, Kon-
sten, Talangen och Vetenskapen som
Verlden nu mest prisas och hägraktas.
Med ett ord: Allt hvad Eggsinnen, Ambitio-
nen, och Eggenyttan kan äftad framman,
det anser nu för Negating stort och
herrligt. Allt hvad meniskan kan
göra sig till, det är stort och herrligt.
Men Allt det, som Guds Ande verkar
såsom pietism, Religions känsla och
Christendoms: ordet, rätta mening, det

är förhatligt för Verlden. En allmän hora, kan nu
för tider vinna mängdens beundran, om han har
nagonlunda utseende, och prunger bra eller, den
för lik som Herodias datter, eller spelar forte-
piano. o. s. l. En ärogrig Kanarie, kan vinna äro-
makt och rikedom, om han blott förtälar mäng-
dens Eggenytta, passioner, o. s. v. Men dygden
och Christendoms: prisas af ingen.

969. Det afvundas en fjende till andras lycka
i öfversikt och öfverstyfakt. Händerne, så måste
han vara det ännu mer i moraliskt afseende.
Det vill säga, då han redan har afvundat, magten
rikedom, äron, skönheten, talangen och Verlden
som oftast är en olycka för den af verldslösheten
förblindade människans: så måste afvunden
blifva Annu större, när han för se den samma
lycksalighet i en annan verld, då han
plågas blifva så mycket större, som han
ingen skadegärde på af Guds barns fall.
Här jäs den djefvullsta afvunden en skadegärde
fröjd af människans fall, men då ingen ska-
de gläddes han på, då denna Passion uti
den tillfidsfästas, skall det då blifva den
enda riktning för honom, att plåga de olyck-
liga. Skall icke afvunden då finna sin enda
fräjlige förnäjselse, uti de olycksfäliga jimmis?
Ja vill det finnas. Det gifves människor, som
finna ett nöje uti, att plåga ett lefnande, hade
djur och människor. Ut i deras införmoraliska
grymhet, kan en finna en frug bild af den
plågoande, som herrskar i de olycksfäliga
boningen. Afvunden gör människor, plågas
blek, anburden, orolig. Den rikstigt quäts
den olycksfäliga, som räddas ut för honom.
Se Deservet.

970. Frågar man hurdan afvunden skulle
vara i öfverstyfaktens tillstånd, så måste
man först understå, huru afvunden
uppenbarar sig emellan Anafstörren, efter

Ringest dagov. Det synes verkeltigen ha paa
været en søsken søndhed der; så Paulus jernfør sin
venstefamhet med de förmärsta Agastharen
Petri, Jakob och Johannis venstefamhet för krist-
tenderns utbredande, så vill ingalunda
Paulus gifva dem förtärligt, detta med affec-
de på sina egna församlingar i synnerhet i Corin-
thos, men de de Christna hörgade nedfatta Pauli
ansende. Men Pauli eget beröm kan dock
icke hafva sin grund i någon afuundjuka
utan han vill endast för församlingens
egen skull befatta sitt ansende såsom
härare. Någon någgrunda emellan Agastharen
ne kunde ha ickel skam i fråga ty Petri
talar om Paulus med lofsord och högtalade
så mycket förne blef Paulusjuka emellan
Biskoparne efter Christtenderns förfall.
97. Föräfrigt måste vi af det som vittis-
ligt jagat om Paulusjuka att Egadornen
har sin motfatta uti själfförakelsen och
jälff uppfattningen som finnes i Frälseren
Dorcas. Ambitionen har sin motfatta
uti Verldens smärta som Christen har medtala
mod: Vredens har sin motfatta uti Guds rätt-
färdighet: afuunderen har sin motfatta
uti glädjen afuunderas lycka, hatet har
sin motfatta uti kärleken o. s. v. med ett
ord: då vi hafva bättre tillfälle att känna
Djupulens amoraliska Egen skapen av Gud
moraliska och heliga, så bär vi bär att
känna Gud, såsom en motfatta till Djupul-
en. Då vill denna verldens vife göra
Gud till en öfver Egast, pånagifvande, att
"Gud har villt nag. sig själffvane", så rasas
denna beskrifning bättre på denna verld

nes Gud, än på himmelens Gud, som är själffvane
offringen och själfförakelsen, som har villt
nag. Cantares lycka.
97. Svartjuka är en passion, som pågår de
alltids: den allfölgden naturliga träs-
ken lik som afuunderen allfölgden ärare,
vi känna icke på, att denna passion är
alldeles mild från afuunderen, emedan
de hafva samma organ, men de öro
dock till formen olika, emedan svart
juka existerar endast emellan de all-
fölgden, och är en greflig pågå på
der, som är svartjuka, antingen der
har upskammis af agnunda miss-
tanke, eller af grundade. afuunderen
pågår der, som icke är här, till ex-
empel der, som missunnas en annan
brud eller brudgumme, d. v. s. som missun-
nar en annan hängjundiska lycka
utan att den pågå vara här i pers-
on. Men den som är här i en pers-
on allfölgden är annan, som pågå,
af svartjuka. Denna afuunderen
kän icke af, Egast, Egast, och am-
bitionen utan af hordammissen
som har sitt organ i Guds deler
97. Vål är den afuunderen som upväck-
as af Egast och ambitionen greflig
måste, att upväcka skadeligast, och har
afte önsket menniskor, till mord
mordbrand. Men svartjuka har
visat sig vara en verkligt pågå,